

РИШЕЛ В МИЙД

Академия за Вампири

КНИГА ПЪРВА

от поредицата Академия за Вампири

РИШЕЛ МИЙД

Академия за Вампири

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Richelle Mead
VAMPIRE ACADEMY
Copyright © 2007 by Richelle Mead

© *Диана Кутева*, превод, 2009
© *Антония Мечкуева*, оформление на корицата, 2009
© Издателство „Ибис“, 2012

ISBN 978-954-9321-74-6

ГЛАВА 1

Усетих страха ѝ, преди да чуя писъците ѝ. Кошмарът ѝ запулсира в мен, изтръгвайки ме от съня ми, свързан с плаж и някакъв готин тип, който разтриваше плажно масло по кожата ми. Образите – нейните, а не моите – се натрапиха в съзнанието ми: пламъци и кръв, миризма на дим, смачкани ламарини на кола. Картините ме обсебиха, задушиха, докато някаква все още рационално мислеща част от ума ми се опитваше да ми припомни, че това не е моят сън.

Събудих се треперееща. По потното ми чело бяха полепнали дълги кичури черна коса.

Лиса лежеше в леглото си, като се мяташе и крещеше. Скочих от моето и забързано прекосих двата метра, разделящи леглата ни.

– Лис! – извиках и я разтърсих. – Лис, събуди се.

Писъците ѝ стихнаха, изместени от приглушени стенания.

– Андре – простена тя. – О, Господи.

Помогнах ѝ да се надигне.

– Лис, ти вече не си там. Събуди се.

След няколко мига очите ѝ се разтвориха и на слабата светлина видях, как в тях започнаха да се появяват проблесъци на съзнанието ѝ. Учестеното ѝ дишане се успокои, тя се наведе към мен и отпусна глава на рамото ми. Обвих ръката си около раменете ѝ, а с другата я погалих по косата.

– Всичко е наред – заговорих нежно. – Всичко.

– Сънувах нещо.

– Да. Зная.

Няколко минути останахме така смълчани една до друга. Когато усетих, че се поуспокои, се пресегнах към нощното шкафче между леглата и включих лампата. Светеше слабо, но нито тя, нито аз се нуждаехме от по-силно осветление. Подплашен от светлината, нашият съквартирант, котаракът Оскар, скочи върху перваза на прозореца.

После слезе оттам, но ме заобиколи отдалеч – поради някаква причина животните не харесват дампирите – скочи върху леглото при Лиса, потри глава в нея и нежно замърка. Животните нямат проблеми с мороите, а пък специално към Лиса бяха особено привързани. Тя се усмихна и го почеса по брадичката. Усетих, че почти се е успокоила.

– Кога се храни за последен път? – попитах аз, докато се вглеждах в лицето ѝ. Светлата ѝ кожа беше по-бледа от обичайното. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и изглеждаше слаба и крехка. Тази седмица в училището беше доста напрегната и не можех да си спомня кога за последен път ѝ бях дала от кръвта си. – Беше май... преди повече от два дни, нали? Или три? Защо не си ми напомнила?

Тя сви рамене, като отбягна погледа ми.

– Беше заета. Не исках да...

– Зарежи това – прекъснах я, като се наместих по-удобно. Нищо чудно, че изглеждаше толкова слаба. Оскар, който не искаше да го доближавам, скочи на пода и се върна при прозореца, откъдето можеше да ме следи от безопасно разстояние. – Хайде. Да го направим.

– Роуз...

– Хайде. Ще се почувстваш по-добре.

Извих глава и отметнах косата си назад, за да оголя врата си. Видях, че тя се поколеба, ала откритият ми врат и това, което ѝ предлагаше, бе твърде неустойимо. По лицето ѝ се изписа глад. Устните ѝ се разтвориха леко, разкривайки кучешките ѝ зъби, които тя обикновено криеше, когато живееше сред хората. Тези кучешки резци контрастираха странно с останалите ѝ черти. С прелестното си лице и с нежната си руса коса тя приличаше повече на ангел, отколкото на вампир.

Щом зъбите ѝ се доближиха на един дъх разстояние до оголената ми кожа, усетих как сърцето ми заби бясно от смесените чувства на страх и трепетно очакване. Мразех се заради това усещане, но нищо не можех да сторя. Това бе слабост, на която не можех да устоя.

Зъбите ѝ се впиха в мен, силно, остро, а аз извиках от краткото болезнено пронизване. После болката стихна, заменена от прекрасната и неповторима наслада, разляла се по тялото ми. Беше по-хубаво от замайването от алкохола, от блаженството на наркотика. Беше по-добре и от секс дори – или поне така си представях, тъй като никога не съм го правила. Това беше нещо като воал от най-чистото и прекрасно удоволствие, който те обгръща, който ти обещава, че навсякъде и всичко в този свят ще бъде наред. Сега и завинаги. Химията на слюнката ѝ отпуси прилив на ендорфини в мен и аз загубих представа за света около мен, забравих коя съм.

Но после за жалост всичко свърши. Беше продължило по-малко от минута.

Тя се отдръпна, изтри устните си с ръка и се вгледа изпитателно в мен.

– Добре ли си?

– Аз... да. – Отпуснах се на леглото, замаяна от загубата на кръв. – Имам нужда само да поспя. Добре съм.

Бледозелените ѝ нефритени очи ме следяха загрижено. Тя се надигна от леглото.

– Отивам да ти донеса нещо за ядене.

Протестите ми замряха на устните ми, и тя излезе, преди да пророня и дума. Вълнението от ухапването ѝ бе намаляло, щом тя се откъсна от мен, но част от него остана във вените ми и усетих как глупава самодоволна усмивка разцъфтя на устните ми. Извърнах глава и погледнах към Оскар, който още седеше на перваза на прозореца.

– Не знаеш какво пропускаш – осведомих го.

Вниманието му обаче беше привлечено от нещо навън. Присви се и черната му козина настръхна. Опашката му започна неспокойно да се върти.

Усмивката ми се стопи и се надигнах с мъчително усилие. Светът се завъртя пред очите ми и аз изчаках, докато всичко

отново си дойде на мястото, преди да стана. Когато най-последно сторих, отново ми се зави свят. Все пак имах достатъчно сили, за да се довлека до прозореца и да надникна навън заедно с Оскар. Той ме измери с подозрителен поглед, сетне се отдалечи на известно разстояние от мен и отново се върна към заниманията си.

Щом се надвесих от прозореца, необичайният за Портланд по това време на годината много топъл бриз разроши косата ми. Улицата, сравнително спокойна, тънеше в мрак. Беше три през нощта. Тъкмо времето, когато кампусът най-последно утихваше или поне донякъде. Къщата, която обитавахме през последните осем месеца, по-точно една стая под наем, се намираше на една от главните улици в града, с нижешите се в редица стари сгради в най-различни стилове. Уличните лампи едва мъждукаха, сякаш в следващия миг ще изгорят. Но все пак бе достатъчно светло, за да мога да различа очертанията на колите и сградите. Затова сега можех да видя дърветата и храстите в двора.

И силуета на един мъж, който ме наблюдаваше.

От изненада се дръпнах рязко назад. Фигурата стоеше до едно дърво в нашия двор само на десетина метра от прозореца ни. Беше толкова близо, че ако хвърлех нещо по него, щях да го улуча. И със сигурност достатъчно близо, за да види какво бяхме направили двете с Лиса преди малко.

Сенките го прикриваха така плътно, че въпреки острото си зрение не успях да различа чертите му, освен височината му. Беше висок. Наистина много висок. Остана там само за миг, едва различим в тъмното, след което отстъпи назад и изчезна сред сенките, хвърляни от дърветата в далечния край на двора. Бях почти сигурна, че зърнах още някого там наблизо, който се присъедини към него, преди мракът да погълне непознатата двойка.

Които и да бяха тези двамата, Оскар не ги хареса. Като не броим мен, той обикновено се сприятеляваше с повечето хора и настръхваше само щом подушеше непосредствена опасност. Онзи непознат отвън с нищо не заплашваше Оскар, но котаракът долови нещо, което го изправи на нокти.

Нещо подобно на това, което усещаше в мен.

Обзе ме вледеняващ страх и почти – но не съвсем – изтри прекрасното блаженство от ухапването на Лиса. Отдръпнах се от прозореца и грабнах джинсите, които намерих захвърлени на пода, като едва не се спънах и не паднах, докато ги нахлузвах. След това грабнах палтото си, както и палтото на Лиса заедно с портмонетата ни. Обух първите обувки, които се изпречиха пред очите ми, и се втурнах към вратата.

Заварих я в тясната кухня на долния етаж да рови в хладилника. Един от съквартирантите ни, Джереми, седеше на масата, подпрял чело с ръка, вторачил тъжен поглед в учебника по висша математика. Лиса ме изгледа изненадано.

– Не биваше да ставаш.

– Трябва да тръгваме. Веднага.

Очите ѝ се разшириха и след още един миг пробляснаха – знак, че ме е разбрала.

– Ти... наистина ли? Сигурна ли си?

Кимнах. Не можех да ѝ обясня защо бях толкова сигурна. Просто го знаех.

Джереми ни следеше с любопитство.

– Какво не е наред?

Внезапно ме осени едно хрумване.

– Лиса, вземи ключовете на колата му.

Погледът му се местеше от едната към другата.

– Ама вие какво...

Без капка колебание Лиса пристъпи към него. Страхът ѝ се преля в мен чрез нашата телепатична връзка, но имаше и още нещо: нейната непоколебима вяра, че аз ще се погрижа за всичко, че ще бъдем в безопасност. Надявах се, че заслужавам това доверие.

Тя се усмихна широко и впи поглед в очите му. За миг Джереми остана нямо загледан в нея и все още смутен. И тогава видях как тя го покори напълно. Очите му се замъглиха и той вече я съзерцаваше с неприкрито обожание.

– Трябва да вземем назаем колата ти – обясни му тя с нежен тон. – Къде са ключовете ти?

Той се усмихна, а аз потръпнах. Аз винаги можех да устоявам на внушението, но усещах ефекта му, когато бе насочено към друга личност. През целия ми живот ме бяха учили, че из-

ползването му е грях. Джереми бръкна в джоба си и измъкна ключовете, закрепени към дебела червена връзка.

– Благодаря ти – каза Лиса. – А къде е паркирана?

– Надолу по улицата – отвърна той с все още замечтан тон. – На ъгъла. До Браун. – Това означаваше, че е на четири преки оттук.

– Благодаря ти – повтори тя и се обърна. – Веднага щом си тръгнем, искам от теб отново да се заемеш с ученето. Забрави, че тази вечер си ни виждал.

Той кимна послушно. Останах с впечатлението, че ако бе поискала, заради нея би скочил от някоя скала в пропаст. Всички човешки същества са податливи на внушения, но Джереми явно бе дори по-слаб от повечето хора. Кое то в момента бе добре дошло за нас.

– Хайде – подканих я аз. – Трябва да тръгваме.

Излязохме навън и се насочихме към ъгъла, който Джереми ни бе посочил. Още бях замаяна от ухапването и леко залитах, затова не можех да се движа толкова бързо, колкото ми се искаше. На няколко пъти Лиса ме улови за ръката, за да не падна. През цялото време завладелият я страх се пренасяше неудържимо от нейното съзнание в моето. Положих всички усилия, за да го пропъдя. Имах собствени страхове, с които трябваше да се преборя.

– Роуз... какво ще правим, ако ни хванат? – прошепна тя.

– Няма да успеят! – отвърнах яростно. – Няма да им позволя.

– Но ако все пак ни открият...

– И преди са ни откривали. Само че не успяха да ни заловят. Просто ще отидем с колата до гарата и ще се качим на влака за Ел Ей. Ще изгубят следите ни.

Постарах се да прозвучи лесно. Винаги така правех, макар че никак не беше лесно да бягаме от хората, с които бяхме израснали. Правехме го от две години, криехме се както можем и просто се стараехме да завършим гимназия. Току-що бе започнала последната ни учебна година и да живеем в кампуса, ни се струваше безопасно. Бяхме толкова близо до свободата.

Тя не каза нищо повече и аз усетих как доверието ѝ в мен

отново се усили. Винаги така ставаше между нас. Аз бях тази, която взимаше решенията и действаше, макар и понякога доста безразсъдно. Тя беше по-разумната, повече обмисляше нещата и ги анализираше най-подробно, преди да се реши да предприеме нещо. И двата стила си имаха своите предимства, но в този момент се налагаше да се рискува колкото и да изглеждаше безразсъдно. Нямахме никакво време за колебание и протакане.

Лиса и аз бяхме най-добри приятелки още от детската градина, където учителката ни сложи една до друга за уроците по писане. Да караш петгодишни деца да произнасят буква по буква сложни имена като Василиса Драгомир и Роузмари Хатауей, си беше повече от жестоко, така че ние – по-скоро аз – реагирахме както бе редно. Бях запратила учебника си по учителката и я бях нарекла фашистко копеле. Не знаех какво точно означават тези думи, но пък знаех как се улучва движеща се мишена.

Оттогава двете с Лиса бяхме неразделни.

– Чу ли това? – внезапно попита тя.

Отне ми само няколко секунди, за да схвана това, което нейните по-изострени сетива вече бяха доловили. Стъпки, при това забързани. Оставаше ни да преминем още две пресечки.

– Трябва да тичаме – изрекох аз, като я улових здраво за ръката.

– Но ти не можеш да...

– *Бягай.*

Трябваше да напрегна всеки грам от волята си, за да не припадна насред тротоара. На тялото ми никак не му се искаше да бяга след загубата на кръв или докато все още бе заето с преработването на слюнката ѝ и ефекта от нея. Ала аз запovedах на мускулите си да престанат с номерата и да следват плътно Лиса, докато стъпките ни отекваха по бетона. Обикновено успявах да я надбягам без много усилия – още повече, че сега беше боса – но тази нощ тя бе тази, която ме поддържаше да не рухна.

Преследващите ни стъпки ставаха все по-шумни и отекваха все по-близо. Черни звезди затанцуваха пред очите ми. В далечината пред нас се показаха очертанията на зелената хон-

да на Джереми. О, Господи, само ако можехме да се доберем до нея...

На три метра пред колата един мъж изскочи от нищото и ни препречи пътя. Ние спряхме рязко, аз политнах, но избутах Лиса назад, без да пускам ръката ѝ. Това бе той, непознатият, когото бях видяла да ме дебне от улицата. Беше по-възрастен от нас, може би двадесет и пет годишен и вероятно висок към метър и деветдесет и осем или два метра. Е, при други обстоятелства – да кажем, ако не се опитваше да възпре отчаяното ни бягство – бих могла да реша, че е адски готин. С кестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад на опашка. Тъмнокафяви очи. Дълго кафяво палто.

Но сега никак не ми беше до неговия чар. Беше само едно препятствие, препречващо пътя ни към свободата. Стъпките зад гърбовете ни се забавиха и аз знаех, че преследвачите са ни уловили в капан. Забелязах как от двете ни страни се раздвижиха още фигури, още хора пристъпиха към нас двете. Господи. Бяха изпратили почти една дузина пазители, за да ни върнат. Не можех да повярвам. Дори самата кралица не пътуваше с толкова много придружители.

Паникьосана, неспособна да контролирам докрай разсъдъка си, действах само по инстинкт. Притиснах се до Лиса, издърпах я зад мен, та да е по-надалеч от мъжа, който явно бе техният водач.

– Остави я – изръмжах. – Да не си я докоснал.

Изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо, но поне протегна ръце – нещо като успокоителен жест, сякаш бях побесняло животно, което трябваше да бъде укротено.

– Нямам намерение да...

Пристъпи крачка напред. Вече беше прекалено близо.

Нападнах го, като приложих хватка, която от две години не бях използвала, откакто двете с Лиса бяхме избягали. Този ход бе глупав, просто една реакция, породена от инстинкта и страха. И освен това безнадежден. Той бе опитен пазител, а не някой новак, току-що завършил обучението си. Пък и не беше слабак, нито неопитен боец.

И да, наистина беше бърз. Бях забравила колко бързо могат да реагират пазителите, как пъргаво могат да отска-

чат и да нападат като кобри. Халоса ме небрежно, както се отпъжда досадна муха, като ръцете му се блъснаха в мен и ме изтласкаха назад. Не мисля, че искаше да ме удари много силно – вероятно защото не искаше да ме убие, – но недостатъчната координация на движенията ми възпрепятства способностите ми да реагирам. Не успях да запазя равновесие и прегънат на две, политнах към тротоара. Щеше да ме заболи. *Доста.*

Само че не паднах.

Също тъй бързо както блокира атаката ми, мъжът се протегна и ме улови за ръката, за да ме задържи изправена. Щом се закрепих на нозете си, забелязах, че се загледа в мен – или по-точно във врата ми. Още дезориентирана, не успях да направя каквото трябваше. После, но за съжаление бавно, свободната ми ръка се вдигна, опря се до гърлото ми и леко докосна раната, която Лиса ми бе направила преди малко. Като отдръпнах пръстите си, видях по тях полепнала хлътжава гъста кръв. Смутена, разтърсих глава, за да закрия лицето си с коса. Косата ми е гъста и дълга и напълно скрива врата ми. Оставям я дълга именно с тази цел.

Тъмните очи на мъжа се задържаха за миг повече, отколкото бе необходимо, върху следата от ухапването, след което се впиха в моите. Пресрещнах погледа му с предизвикателна гримаса и се изскубнах от хватката му. Той ме пусна, макар да знаех, че ако искаше, можеше да ме държи така цяла нощ. Като се опитвах да се преборя с главозамайването и прилошаването, аз отново се обърнах към Лиса, готова да се впусна в нова атака. Внезапно ръката ѝ улови моята.

– Роуз – изрече тя тихо. – Откажи се.

Отначало нейните думи не ми повлияха, но постепенно в съзнанието ми започнаха да проникват успокояващи мисли благодарение на връзката между нас. Не беше точно внушение – тя никога не го използваше спрямо мен – но имаше ефект, още повече че ние бяхме в безнадеждна ситуация заради тяхното числено превъзходство, пък и те бяха по-добри бойци. Дори и аз осъзнах, че нямаше смисъл да се съпротивлявам. Напрежението изчезна от тялото ми и останах така, с провиснали рамене, напълно победена.

Доловил примирението ми, мъжът пристъпи напред, посветил сега цялото си внимание само на Лиса. Лицето му си оставаше съвършено спокойно. Леко ѝ се поклони и дори изглеждаше грациозен, което ме изненада, имайки предвид височината му.

– Казвам се Дмитрий Беликов – представи се той. Долових лек руски акцент. – Принцесо, дошъл съм, за да ви отведа обратно в академията „Свети Владимир“.

ГЛАВА 2

Въпреки че от все сърце го ненавиждах, не можех да от-
река, че Дмитрий Бел-еди-кой-си беше адски умен тип. След като ни отведоха до летището и натовариха на частния самолет на Академията, му бе достатъчен само един поглед към нас двете, докато си шепняхме, за да се разпорежи веднага да ни разделят.

– Не им позволявайте да си говорят – предупреди той пазителите, които ни ескортираха до задната част на самолета. – Ако останат без надзор само за пет минути, веднага ще измислят план за бягство.

Изглеждах го надменно и се отдалечих назад по пътеката. Макар и той да не го знаеше, ние вече бяхме обмислили план за бягство.

Както се очертаваше засега, нещата хич не изглеждаха добре за нас. След като се озовахме във въздуха, шансовете ни за бягство рязко спаднаха. Дори и да се случеше някое чудо, да речем аз някак си да съумея да се справя с всичките десетина пазители, пак щеше да остане проблемът с измъкването от самолета. Предполагах, че на борда има парашути, но беше малко вероятно да оцелеем дори и да успееш да се оправя с някой от тях, тъй като, доколкото виждах през илюминатора, щяхме да се приземим накъде сред Скалистите планини.

Не, нямаше начин да се измъкнем от този проклет самолет, докато не кацнем нейде сред затъntenите гори в Монтана. Следователно трябваше да измисля нещо друго, за да

преодолея магическите стражи на Академията, както и пазителите, които бяха поне десетина пъти повече. Да бе. Нищо и никакъв проблем.

Въпреки че Лиса седеше отпред с руснака, страхът ѝ ме обливаше на вълни, бумтеше в слепоочията ми като удари с чук. Загрижеността ми за нея измести яростта ми. Не биваше да я върнат там, не и на онова място. Питам се дали Дмитрий би се поколебал, ако можеше да почувства това, което чувствах аз, и ако знаеше това, което знаех аз. Вероятно не. Пък и никак не му пукаше.

В този миг емоциите на Лиса се усилиха толкова много, че изпитах объркващото усещане, че седя на мястото ѝ – сякаш се бях вмъкнала под кожата ѝ. Понякога се случваше и без никакво предупреждение, все едно че тя ме всмукваше в главата си. Високата фигура на Дмитрий се извисяваше до мен, а моята ръка – всъщност *нейната* ръка – стискаше бутилка с минерална вода. Той се наведе напред, за да вземе нещо, при което се видяха шест символа, татуирани отзад на врата му: Х-образно преплетени мълнии. По един символ за всеки убит от него стригой. Над тях се виеше усукана крива, нещо като змия, която символизираше статута му на пазител. Клетвеният знак.

Примигвайки, аз се отърсих от Лиса и с недоволна гримаса се върнах отново в собствената си глава. Мразех това, което се случваше. Да усещам емоциите на Лиса беше едно, но да прониквам в съзнанието ѝ беше нещо, което и двете ненавиждахме. Тя го възприемаше като нахлуване в личното ѝ пространство, затова обикновено не ѝ казвах, когато се случваше. Нито тя, нито аз можехме да го контролираме. Това бе още един ефект от нашата връзка – връзка, която никога от двете ни не разбираше докрай. Съществуваха легенди за телепатичните връзки между пазителите и техните морои, но в нито една легенда не се споменаваха за нещо подобно. Ние все пак се опитвахме да се справим с това, поне доколкото ни бе по силите.

Към края на полета Дмитрий приближи към мен и си размени мястото с пазителя до мен. Аз пък нарочно се извърнах рязко встрани и се втрених разсеяно през илюминатора.

Изтекоха няколко секунди в пълно мълчание. Накрая той проговори:

– Наистина ли смяташе да се бориш с всички нас?

Не му отговорих.

– Да правиш това... да я браниш така отчаяно... много е смело. – Замълча за миг. – *Глупаво*, но все пак смело. Защо въобще се опитваш?

Обърнах се към него, като отместих косата от лицето си, за да мога да го гледам право в очите.

– Защото съм неин пазител. – След това отново се загледах през илюминатора.

След още една мълчалива пауза той се надигна и се върна в предната част на самолета.

Щом се приземихме, двете с Лиса няхахме друг избор, освен да се оставим в ръцете на пазителите, които ни поведоха към Академията. Нашата кола спря пред портата и шофьорът ни размени няколко думи с пазачите, които след малко ни пушнаха да продължим навътре в парка на Академията. Вече наближаваше залезът – началото на вампирския ден – и целият лагер тънеше в сенките.

Вероятно нищо не се бе променило – просторни сгради, всички в готически стил. Това училище не беше толкова старо, колкото онези в Европа, но бе построено в същия старовремски дух. Сградите се отличаваха с пищната си архитектура – като средновековни катедрали с високи заострени кули и сложни резби от камък. Масивни врати от ковано желязо затваряха достъпа до малките градини и алеи, пръснати из цялата площ. След като бях поживяла малко в кампуса на колежа, бях осъзнала, че това място напомня по-скоро на университет, отколкото на обикновена гимназия.

Навлязохме във вътрешната зона, разделена на две за началните и горните класове. Всяка сграда се издигаше около просторен правоъгълен вътрешен двор, украсен с настлани с каменни плочи пътеки и грамадни вековни дървета. Отправихме се направо към участъка, запазен за горните класове, където от едната страна се извисяваха административните сгради, а срещу тях се намираха спалните помещения и гимнастическите салони за дампирите. Откъм останалите две страни на

правоъгълника бяха спалните на мороите и администрацията за началните класове. По-малките обучаващи се обитаваха лагера за начален прием, който се намираше по-нататък в западна посока.

Около всички сгради имаше много свободно място – изобилие от простор. Все пак се намирахме в Монтана, така че бяхме отдалечени на стотици километри от реалния свят. Студеният въздух тук вечно ухаеше на борове и влажни гниещи листа. Гъсти гори се ширеха навред около Академията. В ясен ден се забелязваха планински хребети, синеещи се нейде в далечината.

Докато крачехме към главната сграда в зоната за горните класове, аз се отскубнах от моя пазач и изтичах до Дмитрий.

– Хей, другарю.

Той продължи да върви напред, без дори да ме удостои с поглед.

– Искаш да ми кажеш нещо ли?

– При Кирова ли ни водиш?

– Директор Кирова – поправи ме той. Лиса, която вървеше от другата му страна, ми хвърли един предупредителен поглед, с който искаше да ми каже: *Само не започвай пак.*

– Добре де, директор. Както и да е, но тя си остава една адски надута, тъпа, дърта куч...

Думите ми заглъхнаха, щом пазачите ни поведоха през няколкото врати, водещи право към столовата. Въздъхнах сломено. Как можеха тези хора да бъдат *толкова* жестоки? Имаше поне дузина други маршрути, за да се доберем до кабинета на Кирова, ала те избраха тъкмо този, през средата на столовата.

А беше точно по време на закуската.

Начинаещите в обучението за пазители – дампири като мен – седяха заедно с мороите, хранеха се и си говореха с лица, оживени от последните клюки, обсебили вниманието на цялата Академия. Като влязохме там, шумната глъч внезапно секна, сякаш някой бе дръпнал главния шалтер. Стотици очи се извърнаха към нас.

На свой ред и аз изгледах дръзко право в очите бившите си съученици. По устните ми заигра ленива усмивка, докато се

мъчех да се ориентирам доколко нещата тук се бяха променили. Нямаше подобни изгледи. Камила Конта все още си беше същата предвзета, безупречно облечена кучка, самопровъзгласила се за водач на кликата от морои, лоялни към Академията. До нея седеше непохватната Натали, някаква далечна братовчедка на Лиса, вперила в нас разширените си от изумление очи, невинна и наивна както преди.

А в другия край на помещението... е, това вече беше друга работа. Ейрън. Горкичкият, бедничкият Ейрън, чието сърце несъмнено е било разбито, когато Лиса избяга оттук. Изглеждаше привлекателен както винаги... е, сега може би дори още по-готин... Очите му не изпускаха нито едно нейно движение. Да. Определено все още беше влюбен до уши в Лиса. Всъщност беше доста тъжно, понеже тя никога не го беше харесвала истински. Мисля, че беше излизала с него просто така, защото всички тъкмо това очакваха от нея.

Но това, което най-силно ме поразя, беше че Ейрън очевидно бе успял да се утеши в нейно отсъствие. До него, сплела ръце в неговите, седеше едно момиче от мороите, която приличаше на единадесетгодишна, но със сигурност беше по-голяма, освен ако той, докато ни нямаше, не бе станал педофил. Със заоблените си бузки и русите си къдрици тя мязаше на порцеланова кукличка. От онези, дето стават само за украса и за събиране на прах. Крайно противна порцеланова кукла, все едно че бе истинско дяволско изчадие. Тя стисна ръката му и метна към Лиса поглед, изпълнен с толкова изгаряща омраза, че аз се вцепених. Какво, по дяволите, ставаше тук? Не я познавах. Предположих, че е просто ревнивата му приятелка. Е, и аз на нейно място щях да се вбеся, ако гаджето ми гледа друга мадама по този начин.

Нашият тур на позора най-после милостиво свърши, макар че крайната му цел – кабинетът на директор Кирова – едва ли можеше да се нарече избавление. Дъртата вещица изглеждаше все така, както я помнех, с остър нос и сивееща коса. Висока и кльощава като повечето морои тя кой знае защо винаги ми напомняше за лешояд. Добре я познавах, след като бях прекарала толкова много време в нейния кабинет.

Щом Лиса и аз седнахме, повечето от придружителите ни напуснаха кабинета. Почувствах се като затворник. С нас останаха само Дмитрий и Албърта, старшата училищна надзирателка. Те застанаха до стената, с непроницаеми и ужасяващи изражения, точно както го изискваха длъжностите им.

Кирова вторачи искрящите си от гняв очи в нас и отвори уста, за да започне това, което несъмнено щеше да бъде поредната ѝ гадна лекция. Но един плътен нежен глас неочаквано я изпревари:

– Василиса.

Сепната, аз чак сега осъзнах, че в кабинета има още някого. Не го бях забелязала. Крайно непростимо за един пазител, дори и да бе новак в занаята. С много усилия от ъгъла се надигна Виктор Дашков. *Принц* Виктор Дашков. Лиса скочи от стола си, втурна се към него и обвини ръце около крехкото му тяло.

– Чичо – прошепна задавено и го прегърна още по-силно.

С лека усмивка той я потупа нежно по гърба.

– Нямах представа колко се радвам, че те виждам в безопасност, Василиса. – Погледна към мен. – Радвам се и за теб, Роуз.

Аз му кимнах, като се опитах да прикрия изненадата си. Той беше болен още когато избягахме, но това... това беше *ужасяващо*. Беше баща на Натали, около четиридесетгодишен, но изглеждаше двойно по-стар. Блед, отслабнал и изнемощял. С треперещи ръце. Сърцето ми се късаше да го гледам такъв. При всичките толкова многобройни отвратителни хора на този свят не бе справедливо този мъж да страда от болест, която щеше да го убие толкова млад и нямаше да му позволи да стане крал.

Макар че всъщност не беше неин чичо – мороите, особено кралските фамилии, използват много свободно думите за родствените връзки – Виктор беше близък приятел със семейството на Лиса и се бе нагърбил да ѝ помага след смъртта на родителите ѝ. Аз го харесвах; той бе първият, когото се зарадвах да видя тук.

Кирова им позволи да се насладят още няколко мига на срещата, сетне рязко издърпа Лиса обратно към стола ѝ.

Време беше за назидателната лекция.

Този път шоуто си го биваше – може да се каже, че бе едно от най-добрите представления на Кирова. Тя умееше да поднася подобни сцени. Мога да се закълна, че това е била единствената причина да се посвети на училищната администрация, понеже все още не съм се натъкнала на нито едно доказателство, че наистина *обича* децата. В надутите ѝ фрази се споменаваха за всичко: за отговорността, за безразсъдното ни поведение, за егоизма ни... Все празни приказки. Досадно до смърт. Веднага изключих и потънах в кроежи как бих могла да избягам от кабинета ѝ през прозореца.

Но когато тирадата ѝ се насочи към мен – е, сега вече трябваше да се вслушам в обвиненията ѝ.

– Вие, госпожице Хатауей, нарушихте най-свещения обет – обетът на един пазител да брани своя морой. Това е израз на голямо доверие. Доверие, което вие нарушихте чрез самоволното отвеждане на принцесата оттук. Всеки стригой с радост би погубил член от фамилията Драгомир и вие направо сте ги улеснили в това.

– Роуз не ме е отвлякла – заговори Лиса, преди да успее да си отворя устата. Лицето и гласът ѝ оставаха спокойни, въпреки че и на нея никак не ѝ бе лесно в този миг. – Аз исках да се махна от тук. Така че не я обвинявайте.

Госпожа Кирова ни изшътка да мълчим и закричи из кабинета, скръстила ръце зад тесния си кокалест гръб.

– Госпожице Драгомир, вие може би сте били инициаторката на този план, но доколкото ми е известно, отговорността за изпълнението му си остава нейна. Ако Хатауей изпълняваше дълга си, би трябвало да се грижи за вашата безопасност.

Това вече ми дойде в повече, отколкото можех да понеса.

– Аз изпълнявах своя дълг! – креснах и рипнах от стола. И Дмитрий, и Албърта трепнаха, но не понечиха да ме спрат, понеже не заплашвах да ударя никого. Поне засега. – През цялото време бдях над нея! Пазех я точно когато никой от вас – размахвах широко ръка из кабинета – не го стори. Направих това, което трябваше. Докато вие тук... определено нямаше да го сторите.

Чрез връзката ни усетих, че Лиса се опитваше да ми изпрати поредица от успокояващи послания, като за сетен път

ме призоваваше да не позволявам на гнева си да се развихри докрай. Но вече бе прекалено късно.

Кирова, пребледняла като платно, впери леден поглед в мен.

– Госпожице Хатауей, простете ми, ако съм пропуснала да схвана логиката в твърдението ви, че сте я защитавали, извеждайки я от една строго охранявана и зорко пазена среда, защитена с магически сили. Освен ако няма още нещо, за което сте пропуснали да ни съобщите?

Прехапах устни.

– Разбирам. Е, добре. Според моята преценка единствената причина да избягате – като оставим настрана усещането за вълнуващо приключение – е било желанието ви да избегнете последствията от онзи ужасен и пагубен номер, който погледихте, преди да изчезнете.

– Не, това не е...

– И това още повече улеснява решението ми. Принцесата, като знатна личност от династията на мороите, заради собствената си безопасност трябва да продължи с обучението си тук, в Академията. Обаче към вас, Хатауей, нямаме подобни задължения. Така че трябва да напуснете колкото е възможно по-скоро.

Цялата ми напереност мигом се стопи.

– Аз... какво?

Лиса застана до мен.

– Не можете да сторите това! Тя е мой пазител.

– Не е, особено след като въобще не е пазител. Още се обучава.

– Но моите родители...

– Много добре ми е известно желанието на вашите родители, Бог да дари с покой душите им, принцесо. Обаче сега всичко се промени. Госпожица Хатауей си позволи да превинши правата си. Следователно не заслужава да бъде пазител и затова ще си тръгне оттук.

Втрених се в Кирова. Не можех да повярвам на това, което току-що чух.

– И къде възнамерявате да ме изпратите? При майка ми в Непал? Дали тя изобщо знае, че съм избягала оттук? Или може би ще ме върнете при баща ми?

Директорката присви очи, жегната от последните ми думи. Когато отново заговорих, гласът ми прозвуча толкова студено, че дори аз не го познах.

– Или пък ще ме прогоните, за да се превърна в кървава курва? Само опитайте и ние ще се махнем отгук още преди края на деня.

– Госпожице Хатауей – просъска тя, – нямате думата.

– Те имат телепатична връзка. – Плътният глас на Дмитрий разчупи надвисналото напрежение и всички се извърнахме към него. Според мен Кирова бе забравила, че той е там. Ала не и аз. Присъствието му бе прекалено властно, за да бъде пренебрегвано. Стоеше опрян о стената в смешното си дълго палто, като някакъв каубой на стража в лагер в прерията. Погледна ме, после и Лиса, но накрая тъмнокафявите му очи отново се впиха в мен. – Роуз разбира какво изпитва Василиса. Не е ли така?

Поне изпитах задоволство, като видях как Кирова изгуби самообладание, докато погледът ѝ се местеше между нас двете и Дмитрий.

– Не... това е невъзможно. Това не се е случвало от векове.

Нито Лиса реагира, нито аз. Само побързах да извърна очи от лицето му.

– Това е дар – промърмори Виктор от своя ъгъл. – Рядко срещана, прекрасна дарба.

– Най-добрите пазители винаги са имали такава връзка – обади се Дмитрий. – Така е според преданията.

Кирова отново се разгневи.

– Преданията са с многовековна давност! – възкликна тя.

– Ти, разбира се, не допускаш, че можем да ѝ разрешим да остане в Академията след всичко, което извърши?

Той сви рамене.

– Тя може да е необуздана и непочтителна, но ако притежава потенциал...

– Необуздана и непочтителна ли? – прекъснах го аз. – Кой, по дяволите, си ти всъщност? Някой да ти е искал помощта?

– Беликов вече е личният пазител на принцесата – обясни ми Кирова. – Нейният официално упълномощен пазител.

– Наемаш евтина чуждестранна работна ръка, за да защитава Лиса, а?

От моя страна това беше злобна и неоправдана забележка – особено след като повечето морои и техните пазители бяха от руски или румънски произход – но в този миг ми се стори по-остроумна, отколкото всъщност беше. Макар че тъкмо на мен не ми отиваше да се обаждам. Може да бях израснала в Щатите, но родителите ми бяха родени в чужбина. Моята майка дампир беше от Шотландия, червенокоса, със смешен акцент, а пък за баща ми морой ми бяха разказвали, че бил турчин. На това странно генетично съчетание дължа цвета на кожата си с оттенък като на бадем. Отличавам се и с други особености, които според мен са били присъщи само на екзотичните принцеси от пустините: големи черни очи и толкова тъмнокафява коса, че обикновено минава за черна. Нямаше да имам нищо против, ако бях наследила червената коса на майка ми, но нали трябва да се задоволяваме с това, което ни е дадено по рождение.

Кирова вдигна отчаяно ръце и се извърна към него.

– Ето, виждаш ли? Тя е напълно недисциплинирана! Всичките телепатични връзки и най-силният вроден потенциал на света не могат да компенсират това. По-лошо е да имаш пазител без дисциплина, отколкото въобще да нямаш пазител.

– Тогава ще я научим на дисциплина. Занятията току-що започнаха. Ще я върнем там и отново ще се заемем с обучението ѝ.

– Невъзможно. Тя ще си остане безнадеждно изостанала от връстниците си.

– Не, няма – възразих аз, ала никой не ми обърна внимание.

– Тогава ще ѝ се възложат допълнителни занимания – рече той.

Те продължиха все в тоя дух, докато ние останалите ги следяхме как си подхвърлят репликите като пинг-понг. Гордостта ми все още бе наранена заради лекотата, с която Дмитрий ни залови, но внезапно ми хрумна, че той може да ми помогне да остана тук заедно с Лиса. По-добре да кисна в тази адска дупка, отколкото да бъда без нея. Посредством връзката ни долових, че тя вече таи някаква смътна надежда.

– А кой ще се съгласи да се занимава допълнително с нея? – настойчиво попита Кирова. – Кой? Ти ли?

Дмитрий внезапно прекрати спора си с нея.

– Е, нямах предвид точно това...

Кирова скръсти ръце с видимо задоволство.

– Да. Точно така си помислих и аз.

Смутен, той се намръщи. Погледът му запрескача между мен и Лиса. Зачудих се какво ли виждаше в нас двете. Две покъртително затрогващи момичета, вторачили в него големите си умоляващи очи? Или две бегълки, зарязали едно толкова строго охранявано училище и прахосали половината от наследството на Лиса?

– Да – рече той накрая. – Мога да обучавам Роуз. Ще ѝ давам допълнителни уроци освен обичайните, които ѝ се полагат.

– А сега какво? – тросна се Кирова. – Ще ѝ се размине наказанието?

– Ще намерим друг начин, за да я накажем – отвърна Дмитрий. – Броят на пазителите дотолкова намаля, че не можем да си позволим риска да изгубим още един. Особено ако е момиче.

Изтръпнах заради недоизреченото от него, което ми напомни за моето подмятане преди малко за „кървавите курви“. Вече много малко момичетата сред дампирите ставаха пазители.

– Склонен съм да се съглася с пазител Беликов – заговори внезапно Виктор от своя ъгъл. – Ще бъде жалко да отпратим Роуз, да похабим такъв талант.

Госпожа Кирова се загледа през прозореца. Навън беше съвсем притъмняло. В нормалното разписание на Академията *сутрин* и *следобед* бяха относителни понятия. Освен това стъклата бяха затъмнени, за да се възпира притокът на слънчева светлина.

Когато се обърна към нас, Лиса я погледна право в очите.

– Моля ви, госпожо Кирова. Нека Роуз да остане.

О, Лис, помислих си аз. Внимавай. Опасно бе да се използва внушението срещу някой морой, особено в присъствието на свидетели. Обаче Лиса използваше съвсем неуловимо това оръжие, а в този миг двете се нуждаехме от цялата помощ на света. За щастие май никой не осъзна какво всъщност се случваше.

Не знаех дали внушението ѝ бе въздействало, но накрая Кирова въздъхна примирено.

– Ако госпожица Хатауей трябва да продължи да се обучава тук, ето как ще стане това. – Обърна се към мен. – Твоего приемане в академията „Свети Владимир“ ще бъде само пробно. Ако нарушиш правилата, ще бъдеш изключена. Ще присъстваш във всички учебни часове и ще преминеш през етапите за обучение на начинаещите пазители от твоята възраст. Ще тренираш и с пазителя Беликов във всеки свободен момент – преди и след часовете. Освен това ти се забранява да участваш в каквито и да е обществени дейности, с изключение на храненето, и няма да напускаш спалното си помещение. Ако не спазваш което и да е от тези ограничения, ще бъдеш... отпратена.

Изсмях се грубо.

– Забранено ми е да участвам във всякакви обществени дейности? Да не би да се опитвате да ни разделите? – Кимнах към Лиса. – Опасявате се, че отново можем да побегнем?

– Просто взимам предпазни мерки. Сигурна съм, че си спомняш как досега нито веднъж не си била подобаващо наказана за рушене на училищната собственост. Така че ще имаш още много да наваксваш. – Тънките ѝ устни се свиха, образувайки права линия. – Предлага ти се много щедро споразумение. Предполагам, че ще се постараяш поведението ти да не го застраши.

Тъкмо понечих да възразя, че споразумението никак не е толкова щедро, когато улових погледа на Дмитрий. Може би се опитваше да ми подсказе, че вярва в мен. Или просто искаше да ми внуши, че ще бъде пълна идиотка, ако продължа схватката с Кирова. Така и не разбрах кое от двете.

За втори път при тази среща отбягнах погледа му, като сведох очи към пода. Усещах присъствието на Лиса до мен и изгарящата ѝ подкрепа, нахлуваща в мен чрез нашата връзка.

След продължителна пауза въздъхнах и отново насочих очи към директорката.

– Добре. Приемам.

ГЛАВА 3

Да ни изпрати направо в класната стая след срещата, бе крайно жестоко, но Кирова направи точно това. Отведоха Лиса. Докато гледах как тя се отдалечава, ме утешаваше единствено мисълта, че връзката помежду ни ще ми позволи да усещам нейните емоции и нужди.

Първо ме изпратиха при един от старшите съветници. Беше доста възрастен морой, когото помнех още отпреди да избягаме от Академията. Честно казано, не вярвах, че пак ще го заваря. Толкова беше стар, че вече би трябвало да се е пенсионирал. Или да е умрял.

Посещението при него ми отне само пет минути. Той не каза нищо за моето завръщане, а само ми зададе няколко въпроса за обучението ми в Портланд и Чикаго. Сравни данните със записаното в старото ми досие и на бърза ръка ми надраска нова учебна програма. Взех я, без да продумам и се насочих към първия ми учебен час.

- 1 час Бойна техника за пазители – за напреднали
- 2 час Теория на телохранилството и личната защита, 3-та част
- 3 час Тренировки за поддържане на телото и формата
- 4 час Висши езикови умения (за началните класове)

--- Обяд ----

- 5 час Поведение и физиология на животните
- 6 час Алгебра
- 7 час Култура на морите, 4-та част
- 8 час Славянско изкуство

Уф. Бях забравила колко е дълъг учебният ден в Академията. През първата половина от деня дампирите и мороите имаха отделни занятия, което означаваше, че ще мога да видя Лиса чак след обяда, ако се окажеше, че имаме общи занимания следобед. Повечето от предметите бяха стандартни, така че имах доста добри шансове. Часовете по славянско изкуство ми се сториха от онези избираеми дисциплини, за които никой ученик няма да се запише, така че имаше надежда именно в тях да се виждам с нея.

Дмитрий и Албърта ме съпроводиха до гимнастическия салон за първия час. Вървях пред мен, сякаш не съществувах. Докато ги следвах, ми направи впечатление, че Албърта носеше косата си късо подстригана, за да се вижда клеймото – белег за високопоставения ѝ ранг, както и татуираните символи на мълнии. Повечето от жените-пазителите спазваха този стил. За мен сега това нямаше значение, защото по врата ми още нямаше татуировки, но аз изобщо не исках да си отрежа косата – нито сега, нито по-късно.

Двамата с Дмитрий не казаха нищо и продължиха да крачат напред, сякаш си беше най-обикновен ден. Но щом влязохме в салона за тренировки, реакциите на връстниците ми подсказаха, че денят съвсем не е обикновен. Те тутакси зарязаха упражненията си и се заляпаха в мен с удивление, също както преди това в столовата. Не можах да реша дали се чувствам като рок звезда, или като някое ненормално създание от онези уроци, дето ги показват само по цирковете.

Е, добре, така да бъде. Щом като се налага известно време да вися тук, за нищо на света няма да издавам страха си. Навремето двете с Лиса си бяхме спечелили уважението на всичките ни съученици, така че сега бе моментът да им напомня за нашето славно минало. Заозъртах се сред тълпата от новаци, зяпнали ме с отворени усти, докато търсех познато лице. Повечето бяха момчета. Едно от тях привлече погледа ми и едва успях да съдържа усмивката си.

– Хей, Мейсън, я си изтрий глупавата усмивка от физиономията! Ако си ме представяш гола, прави го насаме.

Няколко изсумтявания и изхилвания нарушиха благоговейната тишина, с която бях посрещната. Мейсън Ашфорд престана да ме зяпа замаяно и ме удостои с една крива усмивка.

Все пак изглеждаше добре с червената си коса и осеяното си с лунички лице, макар че не беше истински хубавец. Но си оставаше едно от най-приятните момчета, които познавах. Някога с него бяхме доста яки дружки.

– Аз командвам парада, Хатауей. Защото ако случайно не си наясно, тъкмо на мен повериха да ръководя днешното упражнение.

– О, нима? – изгледах го надменно. – Хм. Е, предполагам, че в крайна сметка моментът е подходящ да си ме представяш как изглеждам чисто гола.

– Винаги е подходящо човек да си те представя гола – обади се едно от момчетата, което още повече разчупи напрежението. Еди Кастъл, още един мой предан приятел.

Дмитрий поклати глава и се отдалечи, като промърмори нещо на руски, което не ми прозвуча като комплимент. Но колкото до самата мен... е, аз отново си бях една от начинаещите ученици. Те бяха сговорчива банда – за разлика от мроите, не се прехласваха толкова по благородния произход, нито се интересуваха от политически игри, дворцови интриги и така нататък.

Така се потопих в обичайната атмосфера и много скоро се смеех и разговарях със съучениците си, които почти бях забравила. Всеки искаше да узнае къде сме били досега; очевидно с Лиса се бяхме превърнали в легенди. Не можех, разбира се, да им разкрия защо избягахме, затова им поднесох куп остроумни подмятания и лафове от рода: „Това е от онези неща, за които е по-добре нищо да не знаете“.

Щастливата ни среща продължи само още няколко минути, преди един възрастен пазител, надзираващ тренировката, да се приближи и да смърми Мейсън, задето пренебрегвал задълженията си. Все още ухилен, той излая по някаква заповед на всеки един от скупчените край него съученици, колкото да им обясни от кое упражнение да започнат. Смущаващото за мен бе това, че повечето от тези упражнения въобще не ми бяха познати.

– Хайде, Хатауей – подкани ме Мейсън, като ме улови за ръката. – Ще ми бъдеш партньор. Нека да видим сега с какво си се занимавала през цялото това време.

След един час той вече знаеше отговора.

– Не си тренирала, нали?

– Ох – изпъсках аз, за миг неспособна да водя нормален разговор.

Той протегна ръка и ми помогна да стана от матрака, върху който току-що ме бе тръшнал – може би за петдесети път през последните шестдесетина минути.

– Мразя те, Мейс! – троснах му се, като разтрих натъртеното място на бедрото ми, което утре, за проклетия, щеше да посинее.

– Повече щеше да ме мразиш, ако си бях премълчал.

– Да, вярно е – съгласих се, олюлявайки се, докато останалите прибраха гимнастическото оборудване.

– Всъщност не се справи чак толкова зле.

– Какво? Че аз направо ти поднесох задника си на тепсия.

– Е, вярно е. Все пак са минали две години. Но, ей, нали още можеш да ходиш. И това е нещо. – Захили се закачливо.

– Казах ли ти вече, че те мразя от сърце?

Той грейна в още една усмивка, която обаче помръкна бързо и лицето му придоби сериозно изражение.

– Не го възприемай с лошо... искам да кажа... ти наистина си упорита и те бива в схватките, но няма начин да се справиш с изпитите през пролетта...

– Те ме накараха да взимам допълнителни часове по практика – обясних му аз. Не че това имаше кой знае какво значение. Възнамерявах да се измъкна оттук заедно с Лиса, преди тези упражнения наистина да започнат да ми създават проблеми. – Ще се справя.

– Допълнителни часове с кого?

– С онзи високия там. С Дмитрий.

Мейсън се втренчи удивено в мен.

– Ще имаш занимания след часовете с Беликов?

– Да. И какво толкова те шашка?

– Ами че той е бог.

– Не преувеличаваш ли малко? – попитах скептично.

– Не, говоря съвсем сериозно. Искам да кажа, че той обикновено е мълчалив и необщителен, но когато се впусне в схватка... о, думи нямам. Ако си мислиш, че сега те боли, когато той свърши с теб, ще бъдеш труп.

Велико. Поредната радост, която ще ми подобри настроението за деня.

Сръгах го с лакът в ребрата и отидохме в класната стая за втория час. Материалът обхващаше основните изисквания към всеки бодигард, та присъстваха и учениците от горните паралелки. Всъщност това бе трета серия от лекциите, които започваха в началото на учебната година. Това означаваше, че и по тази учебна дисциплина бях изостанала, но се надявах, че опитът ми от защитаването на Лиса в реалния свят ми бе помогнал да натрупам малко умения в тази област.

Наш инструктор беше Стан Алто, когото зад гърба му наричахме просто Стан, а формално се обръщахме към него с „пазител Алто“. Малко по-възрастен от Дмитрий, но висок почти колкото него. Само дете вечно изглеждаше вкиснат. Днес се спече още повече, когато влезе в класната стая и ме видя да седя там. Очите му се разшириха от изненада, докато прекосяваше помещението, за да стигне до моя чин.

– Какво е това? Никой не ми съобщи, че днес ще имаме гостуваща звезда. Роуз Хатауей. Каква чест! Колко *щедро* от твоя страна да заделиш време от претоварения си делови график и да споделиш знанията си с нас.

Усетих как страните ми пламват, но с огромно усилие и самоконтрол успях да се спра в последния миг и да не го пратя на майната му. Обаче бях съвсем сигурна, че бе прочел мисленото ми послание по изражението на лицето ми, защото устните му се извиха в подигравателна усмивка. Махна ми с ръка като знак да се изправа.

– Е, хайде, хайде, ела. Не стой там! Излез тук отпред, за да ми помагаш за лекцията пред класа.

Свих се на мястото си.

– Нали нямате предвид всъщност да...

Заядливата му усмивка мигом се стопи.

– Имах предвид *точно* това, което казах, Хатауей. Стани и излез пред класа.

Гъста лепкава тишина обгърна класната стая. Стан беше прочут като всяващ страх инструктор и повечето от съучениците ми не посмяха да се разсмеят на моето изпадане в немилост. Аз обаче няхах никакво намерение да се пречупвам.

Отидох отпред и се обърнах с лице към класа. Изгледах ги дръзко, преди да отметна косата си зад раменете, с което си спечелих няколко съчувствени усмивки от приятелите ми. После забелязах, че съм се озовала пред по-многобройна аудитория, отколкото бях очаквала. Неколцина пазители – включително и Дмитрий – още се навъртаха в дъното на помещението. Извън Академията всеки пазител обикновено фокусираше вниманието си върху опазването на поверената му една-единствена личност. Но тук пазителите трябваше да охраняват много повече хора, а освен това и да обучават начинаещите. Затова вместо да следват някоя личност навсякъде като сенки, те дежуреха на смени, като охраняваха цялото училище и следяха за реда в класовете.

– И така, Хатауей – заговори Стан с неочаквано приветлив тон, като се върна отпред заедно с мен. – Сподели с нас нещо относно техниките ти за самозащита.

– Моите... техники?

– Разбира се. Защото очевидно трябва да си разполагала с нещо като план за действие, неизвестен нам, когато си отвела една непълнолетна моройска принцеса извън Академията и си я изложила на непрестанните заплахи на стригоите.

Ето че отново се започваше лекция като онази на Кирова, само че пред много по-голяма публика.

– Нито веднъж не попаднахме на стригой – отвърнах сковано.

– Очевидно – констатира той и се подсмихна. – Разбрах го, като видях, че още си жива.

Идеше ми да му кресна с цяло гърло, че бих могла да победя всекиго от стригоите, но след като ме натупаха толкова яко при упражненията предишния час, вече смятах, че не бих оцеляла след атака на Мейсън, да не говорим за някой стригой.

И тъй като нищо не му отговорих, Стан продължи най-самодоволно да крачи напред-назад пред класа.

– И какво направи? Как така можеше да си тъй сигурна, че принцесата ще оцелее? Може би избягвахте да излизате нощем?

– Понякога. – Това беше вярно... особено когато избягахме за пръв път. През следващите месеци си поотдъхнахме, защото никакви атаки не последваха.

– *Понякога* – повтори той, извисявайки тон, на чийто фон отговорът ми прозвуча невероятно глупаво. – Е, добре, тогава, предполагам, че си спяла през деня и си дежурила през нощта.

– Ами... не.

– Не? Но това е едно от първите задължения, за които се споменава в главата за индивидуалната защита. О, почакай, ти навярно нямаш представа за това, понеже *не беше тук*, когато изучавахме това.

Преглътнах напирашите на езика ми ругатни.

– Оглеждах внимателно всичко наоколо, когато излизахме навън – не се предавах аз. Трябваше да се защита по някакъв начин.

– О, така ли? Е, това все пак е нещо. А използва ли стратегията на Карнеги за следене по квадранти? Или пък техниката за ротационно наблюдение?

Този път вече нищо не казах.

– Аха. Предполагам, че си прибягнала до метода на Хатауей за озъртане наоколо когато и където ти скимне.

– Не! – изкрещях гневно. – Не е вярно. Бях изключително внимателна. И тя още е жива, нали?

Той се върна при мен и се взря отблизо в лицето ми.

– Защото си имала *късмет*.

– Навън стригоите не надничат иззад всеки тъгъл – троснах се аз. – Не е както ни учите тук. По-безопасно е, отколкото твърдите всички вие в Академията.

– Безопасно? По-безопасно, така ли? Та ние сме във война със стригоите! – кресна той. Беше толкова близо до мен, че усетих мирис на кафе в дъха му. – Някой от тях можеше да връхлети право върху теб и да захапе хубавото ти вратле преди още да успееш да го зърнеш... при това без да полага кой знае какви усилия. Може да си по-бърза и по-силна от мороите или хората, но си нищо, *нищо* в сравнение с един стригой. Те са смъртоопасни, те са могъщи. А ти знаеш ли какво може да ги направи още по-могъщи?

Нямаше да позволя на този проклетник да ме разплаче. Отклоних поглед от него и се опитах да го фокусирам върху нещо друго. Накрая погледът ми попадна върху Дмитрий

и останалите пазители. Те наблюдаваха моето унижение с каменни лица.

– Кръвта на мороите – прошепнах.

– Какво рече? – попита ме Стан, нарочно извисил тон. – Не можах да го чуя.

Извърнах се с лице към него.

– Кръвта на мороите! От кръвта на мороите силите им укрепват.

Той кимна със задоволство и отстъпи няколко крачки назад.

– Да. Така е. Това ги прави по-силни и по-трудни за унищожаване. Могат да убият и да изпият кръвта на всеки човек или дампир, но повече от всичко жадуват за кръвта на мороите. Търсят я упорито. Те са станали слуги на мрака само и само да се сдобият с безсмъртие. Готови са на всичко, за да го запазят. Отчаяни стригои са нападали морои дори наред обществени места. Групи от стригои са нахълтвали в академии като тази. Има стригои, които живеят по хиляди години и се хранят с поколения от морои. Почти невъзможно е да бъдат убити. Ето *защо* броят на мороите непрестанно намалява. Те не са достатъчно силни – дори и когато са заобиколени с пазители, – за да се съпротивляват. Някои морои дори не виждат смисъл да се опитват да избягат и вместо това избират да се превърнат в стригои. А като изчезнат мороите...

– ... ще изчезнат и дампирите – довърших вместо него.

– Да – рече той и облиза устните си. – Явно в крайна сметка все пак си научила нещо. А сега ще видим дали ще успееш да научиш достатъчно, за да преминеш този клас и да придобиеш квалификацията, необходима за твоите практически занимания през следващия семестър.

Уф. До края на този ужасен учебен час останах смълчана на чина – бях благодарна, че поне престана само с мен да се занимава, – като си повтарях наум последните му думи. Практическите занимания бяха най-доброто в обучението на начинаещите. Поне половин семестър нямаше да имаме занятия в класната стая, а вместо това всеки от нас щеше да бъде прикрепен към някой ученик морой, за да го пази и следва като сянка навсякъде из Академията. По-възрастните пазите-

ли щяха да ни наблюдават и да ни изпробват с инсценирани атаки и други заплахи. Как един начинаещ ще премине през тези практически упражнения бе почти толкова важно, колкото всички останали изпити, взети заедно. Заради това имаше голямо значение кой от морите ще ти се падне, за да бъдеш прикрепен към него след дипломирането.

Към кого ли ще ме разпределят? На този свят имаше само един представител на морите, над когото исках да бдя.

След още два учебни часа най-после настана време за спасителната обедна почивка. Докато се влачех уморено през лагера на път за столовата, ме настигна Дмитрий. Сега не приличаше на бог – освен ако не се брои божествено красивата му външност.

– Предполагам, че си видял какво се случи в часа на Стан?
– попитах го, без да използвам официално обръщение.

– Да.

– А не мислиш ли, че беше нечестно?

– Дали е имал право? Смяташ ли, че си напълно готова, за да защитаваш Василиса?

Сведох поглед към земята.

– Опазих я жива – промърморих.

– А как премина днешната ти схватка с твоите съученици?

Беше подло да ме пита за това. Не му отговорих, пък и знаех, че не е необходимо. След часа при Стан имах още един тренировъчен час и Дмитрий несъмнено беше наблюдавал как отново ме тръшват безпомощна на пода.

– Ако не можеш да се биеш с тях...

– Да, да, знай – прекъснах го с киснат тон.

Той забави широките си крачки, за да изравни темпото си с моето, забавено от болката в крака ми.

– По природа ти си бърза и силна. Само че се нуждаеш от системни тренировки. Не се ли занимаваше с някакъв спорт, докато те нямаше тук?

– Разбира се – свих рамене аз. – От време на време.

– Не се ли записа в някой отбор?

– Прекалено много труд се изисква за това. Ако толкова много исках да се занимавам с това, трябваше да си остана тук.

Той ме изгледа раздразнено.

– Никога няма да можеш истински да браниш принцесата, ако не усъвършенстваш уменията си. Винаги ще бъдеш губещата страна.

– Ще мога да я защитавам! – възразих пламенно.

– Знаеш, че няма никакви гаранции, че точно ти ще бъдеш определена да я пазиш след дипломирането си. – Дмитрий говореше тихо, но твърдо. Явно не ми бяха подбрали загрижен и благ наставник. – Никой не иска вашата връзка да бъде похабена, но и никой няма да ѝ даде неспособен пазител. Ако искаш да си с нея, ще трябва доста да поработиш. Трябва да преминеш през всички уроци, които са ти необходими. Имаш и мен на разположение. Можеш да се възползваш, а можеш и да не го направиш. Ти си идеалният избор за охранител на Василиса, след като и двете се дипломирате, но само ако успееш да докажеш, че може да се разчита на теб. Надявам се да успееш.

– Лиса, наричай я Лиса – поправих го аз. Тя мразеше истинското си име. Много повече предпочиташе съкратеното, както я наричаха американците.

Той се отдалечи.

Внезапно цялата ми напереност се изпари.

Вече бях пропиляла по-голямата част от времето, отредено за обедната почивка. Повечето от учениците отдавна бяха заели местата си в столовата, забързани да се възползват от минутите за свободно общуване. Почти бях стигнала до вратата на сградата, където се помещаваше столовата, когато някой ме повика.

– Роуз?

Извърнах се към посоката, от която чух гласа. Видях Виктор Дашков. На лицето му цъфтеше любезна усмивка, докато се облягаше на бастуна си край стената. До него дежуреха двамата му пазители.

– Господин Даш... ъ-ъ, Ваше височество. Здравейте.

Осъзнах се съвсем навреме, макар че едва не забравих за кралската етикеция на морите. Не бях прибегвала до нея, откакто живеях сред хората. Морите избираха своите владетели сред дванадесетте кралски фамилии. Най-възрастният във фамилията носеше титлата принц или принцеса. Лиса се

беше сдобила със своята, понеже беше единствената оцеляла от нейния род.

– Как мина първият ти ден? – попита той.

– Още не е свършил. – Опитах се да измисля нещо подходящо за разговор. – На посещение ли сте дошли?

– Днес следобед си тръгвам, след като се видях с Натали. Когато научих, че Василиса... и ти... сте се завърнали, веднага пристигнах тук, за да ви видя.

Кимнах, неуверена какво да кажа. Той все пак беше приятел на Лиса, а не мой.

– Искам да ти кажа... – колебливо поде принцът, – че разбирам сериозността на това, което сте извършили, но мисля, че директорката пропусна да признае нещо. Ти си успяла да опазиш Василиса през цялото време. Това е впечатляващо.

– Е, дължи се просто на това, че не срещнах някой стригой или нещо подобно.

– Но все пак си се натъкнала на нещо?

– Разбира се. Веднъж изпратиха пси-хрътки по следите ни.

– Забележително.

– Не съвсем. Оказа се доста лесно да ги избегнем.

Той се засмя.

– Преди съм ловувал с тях. Никак не е лесно да им избягаш, като се имат предвид техните физически сили и интелигентност. – Това беше вярно. Пси-хрътките бяха едни от многото видове магически създания, които бродеха по света, макар че хората не знаеха нищо за тях или не вярваха на очите си, когато ги видеха. Тези кучета се скитаха на глутници и се отличаваха с някакъв вид психическа комуникация, която ги правеше смъртноопасни за плячката им, дори напомняха за вълци мутанти. – Срещна ли нещо друго?

Свих рамене.

– Нещо дребно тук-там.

– Забележително – повтори той.

– Мисля, че просто съм имала късмет. Оказа се, че действително съм изостанала в обучението си за пазител. – Сега вече и аз започнах да говоря като Стан.

– Ти си умно момиче. Ще се справиш. А освен това имате и тази специална връзка.

Отвърнах очи. Моята способност да „усещам“ Лиса толкова дълго беше наша съкровена тайна, че ми се струваше странно и други да знаят за нея.

– Хрониките избобилстват с описания на пазители, които са умеели да предусещат, когато поверените им са изпадали в опасност – продължи Виктор. – Изучаването на тази тема ми е хоби, както и проучването на старите обичаи. От там знам, че тази дарба е от изключително значение.

– Предполагам – свих рамене аз. *Какво досадно хоби*, казах си, като си го представих приведен над стари хроники в някоя усойна библиотека, цялата тънеща в паяжини.

Виктор наклони глава. По лицето му се изписа любопитство. Кирова и другите имаха същото изражение, когато им споменахме за нашата връзка. Гледаха ни така, както се гледат опитните мишки в някоя лаборатория.

– На какво прилича това... ако не възразяваш, че те питам?

– То е... Не зная. Сякаш винаги в главата ми има едно бръмчене, което ми подсказва какво чувства тя в момента. Обикновено се ограничава само до емоциите. Не можем да си предаваме съобщения или нещо подобно. – Не му разказах, че понякога се случваше да се промъквам в главата ѝ. Тази част от връзката ни дори за мен си оставаше абсолютно неразбираема.

– Но не действа ли двустранно? Тя не изпитва ли същото спрямо теб?

Поклатих глава.

Лицето му се оживи от удивление.

– И как става?

– Не зная – изрекох аз, все още избягвайки погледа му. – Просто се появи преди две години.

Той се намръщи.

– Да не би да е станало по време на злополуката?

Кимнах колебливо. Злополуката не беше нещо, за което исках да разговаряме, това поне беше сигурно. Спомените на Лиса бяха достатъчно лоши, нямаше нужда да си припомням и моите. Сплескана ламарина. Усещане за адска горещина, после студ и накрая отново горещина. Писъците на Лиса, предавани в мен, писъци, достатъчно силни, за да се събудят, писъци

за нейните родители и нейния брат – да се събудят. Но никой от тях не се събуди. Само аз. И лекарите, които заявиха, че това само по себе си било истинско чудо. Казаха още, че аз не би трябвало да съм оцеляла.

Очевидно доловил моето смущение, Виктор изчака да отминие този деликатен момент, преди да се върне към това, което преди малко го беше заинтригувало.

– Все още не мога да повярвам във всичко това. Толкова отдавна не се е случвало подобно нещо. Ако се случваше по-често... помисли си само колко много би помогнало за сигурността на мороите. Ако има и други, които да изпитват същото като теб. Трябва да задълбоча проучванията си и да видя дали ще можем да го повторим и с други.

– Да. – Изгубих търпение, въпреки че много го харесвах. Натали беше доста бърлива. Съвсем ясно бе от кого от родителите си бе наследила *това* качество. Обядът привършваше и макар че мороите и дампирите имаха общи занятия следобед, не ми оставаше много време да си поговоря с Лиса.

– Може би бихме могли... – Той се закашля толкова силно, че цялото му тяло се разтrese. Болестта му – Синдром на Сандовски я наричаха лекарите – ограничаваше функциите на белите му дробове и неумолимо го тласкаше в лапите на смъртта. Улових тревожните погледи, които си размениха пазителите му. Единият от тях пристъпи напред.

– Ваше височество – заговори вежливо, – трябва да влезете вътре. Тук е доста студено.

Виктор кимна.

– Да, да. Сигурен съм, че Роуз иска да отиде на обяд. – Обърна се към мен. – Благодаря ти, че си поговори с мен. Не мога да изразя с думи колко много означава за мен това, че Василиса е в безопасност – и че ти си помогнала за това. Бях обещал на баща ѝ, че ще се грижа за нея, ако нещо се случи с него. И затова, когато вие двете си заминахте, го преживях като личен провал.

Прилоша ми, като си го представих измъчван от чувство за вина и тревога заради нашето изчезване. Досега реално не се бях замисляла какво може да са изпитали другите, след като ние избягахме оттук.

Сбогувахме се и аз най-после влязох в сградата на училището. Както можеше да се очаква, още от прага усетих нарастващата тревога на Лиса. Без да обръщам внимание на болката в крака ми, закрачих забързано към столовата.

И едва не връхлетях върху нея.

Тя обаче не ме видя. Нито тези, които бяха около нея: Ейрън и онази дребничка порцеланова кукла. Спрях се и се заслушах, но улових само края на разговора им. Момичето се приведе към Лиса, която изглеждаше по-смаяна от всякога.

– На мен ми прилича на нещо купено от гаражна разпродажба. А аз си мислех, че принцеса Драгомир има високи стандарти. – Произнесе името *Драгомир* с подчертано презрение.

Сграбчих порцелановата кукла за раменете и я разтърсих. Тя беше толкова лека, че отскочи на един метър и едва не падна.

– Тя наистина има високи стандарти – заявих, – ето защо разговорът ти с нея приключи.